

Hvad mener han da med Grundloven? Er det blot en rhetorisk Bending? Tror det ærede Medlem at kunne stemple os som Grundlovsbrydere, eller hvad mener han? Det maa vi have frem. Det ærede Medlem siger dernæst, at der vel nedfattes Underudvalg mange Gange, men ikke om Strids-spørgsmaal, og at det, hvorom der nedfattes Underudvalg i Fællesudvalget ifjor, var ikke væsentlige Strids-spørgsmaal, men underordnede Punkter, hvorom man vilde se at blive enig i det store Udvalg. Nei, jeg beder om at undstykke. Der blev den Gang forhandlet om de 5 konstitutionelle Punkter, og navnlig om de 2, som det ærede Medlem nu gjør saa meget Væsen af, at han siger, at med dem maa han staa og falde. Nu mener han maaste, at i et Fællesudvalg kan man gjøre, hvad man ikke kan gjøre i andre Udvalg. Det vilde være en ny Theori, som jeg ikke nærmere skal indlade mig paa. Men jeg skal blot minde ham om, at han har været Medlem af et langt værre Underudvalg; han har været Medlem af det Underudvalg, der i 1875 blev nedsat udenfor Finantsudvalget, og som forhandlede og tog Beslutning om Finantsloven, inden den gik over til Landsthinget, eller jeg huster ikke ret, om det var inden den gik til eneste Behandling. Han var med at slutte den berømte Overenskomst i 1875, og det gjorde han i et Underudvalg, der ikke var nedsat af Finantsudvalget, men udenfor Finantsudvalget. Efter denne Oplysning vil jeg ganske rolig lade ham tale om Underudvalgs Lovlighed og for mit Vedkommende holde paa Lovligheden af alle Underudvalg. At det ærede Medlem kan være mistroftig over min Meddelelse, forstaar jeg godt; jeg forstaar godt, at naar man i længere Tid har taget en Stilling væsentlig paa Bladmeddelelser, som jeg ikke nærmere skal kvalificere, eller paa saadanne Antydninger eller usalige Misforstaaelser, som det ærede Medlem i Dag er kommet med hele Tiden, er det mistroftigt at faae hele Situationen lagt aaben for saaledes, at det viser sig, at der ikke er en Snus ved det Hele. Men saa gaar det ærede Medlem over til at forklare sin poliitiske Stilling og angribe vor. Det ærede Medlem siger, at han maa vide, hvad vi ville; jeg vil sige til det ærede Medlem, at det foreligger i vore Forslag. Vi have stillet Forslag, vi have stillet Endringsforslag, og som det ærede Medlem selv indrømmer, været aktive hele Tiden. Der behøves ikke Mere, for at han kan vide, hvad vi ville; men efter et Angreb paa mig af den Natur, at jeg tiltaar, at jeg holder mig for god til overhovedet at røre ved det — det var det, han hentede i det ærede her foran siddende Medlems (Dinesens) Avis — siger han: hele vor Holdning er nu i Strid med den sidste Samlings Poliitik. Den er noget helt Ny, vi have ophørt at føre Demokratiet til Tilberedelse med andre Samfundsklasser og føre Forsfatningens sande Aand og Mening igjennem, og saa er det da ganske undskyldeligt, at vi

have søgt til Alliancer, og det skulde gjøre ham ondt, hvis der ikke var Udflugt til saadanne; men hvad er det for en Poliitik i Sommer, som han taler om? Lad os en Gang faae det klart frem, hvad man har sagt i Sommer, og hvad man har villet i Sommer. Jeg skal tilbagefalde det i det ærede Medlems Erindring, og han maa indrømme, at man ikke har sagt eller bebudet Andet end det, at man vilde bestemt modsætte sig Godkjendelsen af Provisoriet; men man vilde samtidigt dermed ikke modsætte sig Forhandling med andre Partier i Salen, andre Partier i Thingene, i de to Thing. Jeg tror, at det ærede Medlem skal indrømme, at denne Tanke er gaaet gjennem samtlige Udtalelser, i hvad han kalder Poliitiken i Sommer. Jeg veed ikke, om Noget kan paavise andre Udtalelser, som gaa ud paa, at man vilde enten aldrig give dette Ministerium nogen Finantslov, eller man vilde negte enhver Dre eller andre saadanne Historier; men jeg er vis paa, at det ærede Medlem selv har sagt ikke Andet, end at man ikke vilde modsætte sig Forhandling med anderledes tænkende Medlemmer, med Modstandere og samtidigt, at man bestemt vilde hævde dette One, ikke at godkjende Provisoriet, og jeg tror nok, at Enhver skal indrømme, og det er vist indrømmet fra alle Sider, at Provisoriet ikke blot ikke er blevet godkendt, men forkastet, og hvad har saa alt det, der siden er sket, med „Poliitiken i Sommer“ at gjøre? Derimod har det vist Noget at gjøre med den Poliitik, som det ærede Medlem har tænkt at ville følge, og den er jeg nu nødt til at røre lidt ved, hvad der ikke havde været min Hensigt; skulde han finde, at det er et Angreb, vil jeg sige, at, efter hvad han har sagt i Aften, er dette Angreb nødvendigt; jeg tror, at vi, jaavel det ærede Medlem som jeg og Alle de, der høre til samme Parti, ofte med ikke saa lidt Anstregelse, ofte under vanskelige Forhold, men stadig med stor Udholdenhed, have kæmpet for dette Maal, at hævde Forsfatningen i et saa vidt et Omfang som mulig for Demokratiet, for at det ogsaa kunde komme til at indtage sin fulde berettigede Stilling efter Forsfatningen; hvorledes denne Kamp efter adskillige Aars Forsøb endte med, at det blev godgjort, som det ærede Medlem selv indrømmede, at Ministeriet, for at forsatte Kampen mod os, var nødt til at gaa uden for Forsfatningen, hvorledes derefter den provisoriske Finantslov blev forkastet, det er Ting, der ligge i saa frisk Minde, at jeg ikke behøver at komme ind derpaa. Men derefter indtræder et Vendepunkt, hvor det var nødvendigt at tage en Beslutning. Og da vil jeg sige det ærede Medlem, at der kunde være gaaet en anden Vej, end vi gaa. Man kunde nemlig, overfor en Regjering, der havde udstedt en provisorisk Finantslov, tage et af to Standpunkter, enten negte denne Regjering Bevillinger i Fremtiden og tage samtlige Konsekvenser af, hvad det vil sige at negte en Regjering disse